

gængers Tid. Den maa betragtes som et Mønster for Voldgiftstraktater, idet den gaar videre end nogen som helst anden Voldgiftstraktat, der endnu er bleven afsluttet mellem europæiske Stater. For det første udmærker den sig ved ikke at have indskrænkende Bestemmelser, de Undtagelsestilfælde, der ere nævnte i næsten alle Voldgiftstraktater om Staternes Ære, Uafhængighed og Livsinteresser, findes ikke her. Dernæst maa jeg henlede Tingets Opmærksomhed paa § 3, som er et Værk udelukkende af min Førgænger, og hvori der gives begge Staters Undersaatter Adgang til at slutte deres Stridigheder ved Landenes Domstole uden at behøve at henvende sig til Voldgiftsdomstolen i Haag, hvilket i mange Henseender vil være gavnligt. Endelig har denne Traktat den Egenhed, at den ikke er afsluttet paa noget bestemt Aaremaal, men paa ubestemt Tid.

Denne Traktat har vakt megen Opsigt rundt om i Europa og med Rette. Det vilde være meget ønskeligt, om den kunde faa mange Efterfølgere, og at mange andre Lande vilde slutte sig til den. Den maa aabenbart regnes for noget af det bedste for ikke at sige det bedste, der er fremkommet paa dette Omraade. Jeg anbefaler den herved til det høje Tings Velvillie.

Sveistrup: Den Traktat, der her er forelagt den danske Rigsdag til Godkendelse, er jo intet mindre end en historisk Begivenhed. De Egenskaber ved den, der gøre, at man kan karakterisere den paa denne Msade, ere fremhævede af den højtæredede Udenrigsminister, og jeg skal ikke gentage, hvad han har sagt. Jeg kan dog ikke undlade ganske kort at pege paa de to Hovedpunkter i Traktaten. Det ene er, at alle Tvistigheder mellem Danmark og Nederlandene ifølge denne Traktat ere henviste til Voldgift, *alle* uden Undtagelse. Med Benyttelse af et Billede, som er anvendt af den nederlandske Udenrigsminister ved denne Sags Forelæggelse i Kammerene, vil jeg betegne saadanne Traktater som Diger, der oprejses til Beskyttelse mod Krigens Oversvømmelser. Det behøver da ikke nærmere at paapeges, hvilken Betydning det har, at der intet Hul er i et saadant Dige. Det er altsaa det, der er Tilfældet med denne Traktat, idet den ikke aabner Plads for Undtagelser. Det næste er, at det er en aaben Traktat, at Dronningen af Nederlandene og Kongen af Danmark, der have underskrevet Trak-

taten, derved tillige have udtalt deres Villie til at afslutte ligeartede Traktater med alle Stater uden Undtagelse. Den Gang den danske Konge underskrev denne Traktat, gav han derved overfor Nederlandene Afkald paa sin grundlovsmæssige Ret til at erklære Krig, og idet han har udtalt, at han er rede til at slutte ligeartede Traktater med alle Stater, har han tilkendegivet som sin Villie overfor alle Stater at give Afkald paa sin grundlovsmæssige Ret til at erklære Krig. Naa, man kan jo sige, at det er noget ganske selvfølgeligt, at en ganske lille Stat som Danmark med stor Glæde giver Afkald paa denne Ret overfor andre Stater imod Gensidighed.

Men naar man vil vurdere det Fremskridt, der i de sidste 10 Aar er sket her i Europa med Hensyn til Voldgiftstankens Vækst, behøver man kun at se paa, hvad der foregik i det danske Folketing i Samlingen 1892—93. Da forelaa Spørgsmaalet om vedvarende Voldgiftstraktater til Forhandling. Der var stillet et Forslag til Beslutning, hvorved et om Sagen nedsat Udvalgs Flertal havde foreslaaet, at Folketinget skulde tilkendegive sin Tilslutning til Tanken om vedvarende Voldgiftstraktater, men denne Tilslutning var ikke enstemmig. Et Parti her i Salen; det daværende Regeringsparti, stod anderledes. Fra den Side vilde man ikke have vedvarende Voldgiftstraktater, men kun Voldgiftstraktater om de enkelte Sager, der efter deres Beskaffenhed egnede sig dertil. Nu behøver man næppe at være Spaamand for at udtale Forventningen om, at denue Voldgiftstraktat, der nu omfatter alle Tvistigheder, vil blive modtagen med Tilslutning fra alle Partier her i Salen. Men næsten endnu mere betegnende for Fremskridtet er det, naar man ser, at Ordføreren for Folketinget, ved den Lejlighed, de danske Fredsvenners Nestor, Frederik Bajer, den Gang ikke udtalte sig for vedvarende Voldgiftstraktater som omfattede alle Tilfælde uden Undtagelse. Anledningen til Sagens Behandling den Gang var en Henvendelse fra de forenede Stater i Amerika, i hvilken Danmark ligesom andre europæiske Stater opfordredes til at indgaa en vedvarende Voldgiftstraktat med de forenede Stater. Ifølge denne Traktat skulde Voldgiften omfatte alle Sager, hvor Staternes Suverænitet ikke var krænket. Og det var dengang det danske Folketingsflertals Opfattelse og de danske Fredsvenners Opfattelse, udtrykt gennem Frederik Bajer, at videre kunde man ikke gaa, og